

Bagsiden: læserbrevkasse

- En misforståelse?

Afsender: Thomas Lind Laursen, redaktør og skribent.

Modtager: Michael Højer for [anmeldelsen af *Passion of the Christ*](#).

*I sidste nummer af 16:9 anmeldte Michael Højer Mel Gibsons Jesus-film *The Passion of the Christ*. Straks efter at jeg havde læst artiklen, satte jeg mig og skrev et læserbrev til redaktionen – som jeg vel at mærke selv er del af. Foruden at medføre en intern debat om filmen, affødte det beslutningen om at åbne en brevkasse for indkomne læserbreve, der ønsker at kommentere eller debattere artikler fra foregående numre.*

Mit brev til redaktionen optræder herunder. Det er om ikke andet et udsagn om, at samme film kan ses på forskellige måder – også af folk fra det samme tidsskrift.

Jeg har lige læst Michaels velskrevne anmeldelse af *The Passion of the Christ*. Og ikke alene er jeg meget uenig i hans vurdering af filmen - jeg mener faktisk, at han har misforstået den. At anklage filmen for at dvæle ved volden for voldens egen skyld giver for mig at se absolut ingen mening.

Det er først og fremmest i tilgangen til filmen, at jeg mener, at Michael træder galt. Det indledende spørgsmål lyder nemlig, om volden i filmen kan retfærdiggøres. Det er for mig at se et helt forfejlet spørgsmål at stille en film om Jesu lidelse. Det burde, efter min mening, have lydt *hvordan* eller *hvorfor* den kan det. Det ville under alle omstændigheder have været en mere frugtbar indgangsvinkel, eftersom det ville have tvunget Michael ind i selve filmen – rettere end ud i den indledende sammenligning med såvel tidligere Jesus-film som med Mel Gibsons forudgående produktion.

The Passion of the Christ er en dybsindigt katolsk film, og alene dét faktum ændrer fuldstændigt det kropslige aspekt - og dermed altså torturscenerne. For som der står skrevet, blev folk forløst ved Jesu blod. At det skal tages bogstaveligt er ret tydeligt, da soldaten på korshøjen støder sit spyd ind i siden på Jesus, og blodet står ud over ham. Men at denne tankegang er svær (eller ligefrem umulig) at fatte for de fleste af os i dag, skal jeg så være den første til at indrømme. Jeg har aldrig for alvor forstået nadverens Legeme og Blod. Men det er så at sige en realitet.

Noget andet (og her kan alle være med) er, at torturscenerne (sådan som jeg ser filmen) transformerer Jesu krop til kunst og til lidelse og dermed altså til Ikon og forløser. Det er ikke tilfældigt, at de romerske bøddler, efter at de har dækket ham med piskeslag på den ene side af kroppen, vender Jesus om og pisker videre på den anden side – til han til sidst er fuldstændigt indhyllet i smerte. At kroppen her nærmest bliver til et kunstværk, understreges i det, at ultra close-ups fra tid til

Samtlige mails til vores læserbrevkasse bringes på forunderlig vis sikkert frem af en meget vejrbidt og meget forpustet Kevin Costner. Tak Kevin!

Send dit læserbrev til redaktionschef [Henrik Højer](#). Vi forbeholder os ret til kun at bringe udvalgte indlæg.

anden lader dele af den fylde hele filmens billedudsnit. Kroppen får således selv karakter af et lærred (det er i denne forbindelse pudsigt, at Michael selv vælger at omtale volden i filmen som værende "udpenslet").

Desuden sker der en transformation med scenerne i sig selv. Også i dem sker der en forening af kunst og lidelse. De rytmiske piskeslag indoptages i musikken, og selv de få støn, der kommer over Jesus, indgår på skøn vis i Passionen. Der er ikke langt igen til Händel. Denne transformation (som desuden understreges, da vi følger Maria bort fra skuepladsen - og torturen stadig er tydeligt hørbar) er virkelig mirakuløs (og efter min mening et flot stykke filmisk arbejde): pludselig er Jesu krop ikke mere bare en krop: Den er blevet det, vi kalder Kristi Legeme. Jesus er blevet pisket frem til forløserrollen. Og tilskuerne (publikum) er blevet ført frem til filmens forløsende klimaks.

I den forbindelse er det et frækt, men ikke desto mindre vellykket træk, at filmen går i flere sekunders sort efter korsfæstelsen. Selv blev jeg noget nær chokeret. Vi får ikke den tomme grav at se!, nåede jeg at tænke – og det med en desperation, som stadig kan overraske mig, når jeg tænker tilbage på oplevelsen. (Det rystede mig ganske enkelt langt mere end torturscenerne forinden). Men scenen kommer som bekendt. Og smukt forklarende er bevægelsen som lyset foretager ind i graven (i modsat retning af Jesu vandring ned af Via Dolorosa). Også i denne scene er begrebet transformation et nøgleord for forståelsen af *The Passion of the Christ*.

Selv synes jeg, at filmen er særdeles vellykket (og jeg er vel at mærke ikke særligt disponeret for hverken voldsfilm eller religiøse budskaber). Faktisk mener jeg kun, at filmen begår en enkelt fejl. Den er så til gengæld tankevækkende: I filmens sidste billede skal eventuelle vantro tvivlere have syn for sagen. Sollyset finder Jesus fattet og forklaret i gravens mørke. I hans hånd ses et yderst markant og tydeligt hul. Her stopper *The Passion of the Christ*, og *Terminator* kan tage over. For når tvivlen skal til livs, skal miraklet gøres håndgribeligt, og så må computeranimationen tages i brug.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

»|| [forrige side](#) | [næste side](#) ||«